

Arrest

**nr. 344 744 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2015 dient verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 augustus 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 180 576 van 11 januari 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 oktober 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 26 juli 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juni 2022 wordt zijn verzoek ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal beslist op 26 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 285 370 van 27 februari 2023 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 20 mei 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van V.L., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 19 november 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 december 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.05.2025 werd ingediend door:

Naam: R. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...).1998

Geboorteplaats: T. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als wettelijk geregistreerde partner van V. L. (...) (xxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 12.15.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...’

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op ‘het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).’

Overwegende dat artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).’

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: ‘Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen ‘bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.’

In deze gaat het om een aanvraag tot verblijf. Gezien artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in artikel 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 (cf.

een geldig paspoort) achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan.

Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ter staving van zijn identiteit volgende documenten voor:

- tazkara-certificaat, afgeleverd door de centrale Afghaanse autoriteiten dd. 07.05.2015
- geboorteakte, voorzien van een foto en afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel dd. 04.07.2023

Met betrekking tot de voorgelegde tazkara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Er dient opgemerkt te worden dat een tazkara kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte geen identiteitsbewijs is. Voor zover deze geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Artikel 41, §2 laat er geen twijfel over bestaan van wat in artikel 40ter bedoeld wordt met een geldig identiteitsbewijs. Betrokkene heeft een geldig paspoort voor te leggen. Enkel voor toegang voor EU-burgers en hun gezinsleden kunnen andere bewijzen worden voorgelegd (zie daartoe artikel 46 van het KB van 8.10.1981). Dit is echter niet voorzien indien het om het aanvragen van verblijf gaat. Het attest van de ambassade dd. 04.07.2023 stelt enkel dat online aanvragen van documenten waaronder paspoorten tot nader order geschorst zijn. Betrokkene zijn asielaanvragen zijn keer op keer afgewezen; niets belet betrokkene aldus om terug te reizen opdat hij aan de documentaire voorwaarden kan voldoen die vereist zijn bij onderhavige aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel opgebouwd uit verschillende onderdelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 16 en 19.1 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 3° iuncto artikel 41, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 43, 47, § 1, en 52, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Eerste stuk : schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° en artikel 41, §2 van de wet van 15 december 1980, van artikel 47, §1 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument

(...)”.

Deze wetsbepaling werd ingevoerd in de vreemdelingenwet door de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, die in werking is getreden op 1 september 2024.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° legt de neerlegging van een geldig identiteitsdocument op.

Verzoeker heeft een Tazkira (officieel nationaal identiteitsdocument dat aan alle Afghaanse burgers wordt afgegeven) en geboorteakte neergelegd.

Deze Afghaanse identiteitskaart heeft geen vervaldatum, zodat de “Tezkira” nog steeds geldig was toen verzoeker zijn gezinsherenigingsaanvraag met zijn partner heeft ingediend. De tegenpartij rept met geen woord over dit document, hoewel de “Tezkira” van verzoeker een “geldig identiteitsdocument” is in overeenstemming met artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit document bevat trouwens alle nodige informatie om de identiteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen (naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, naam ouders, afgiftedatum, afgifteplaats, registratienummer, handtekening en stempel van bevoegde ambtenaar, enz.).

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 289 521 van 30 mei 2023 van Uw raad.

Door geen rekening te houden met dit document, schendt de tegenpartij artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voor de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024, luidde artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, als volgt :

« §2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

1° de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, bedoelde familieleden, voor zover zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij de Belg voegen;

(...) »

In het arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, spreekt het Grondwettelijk Hof zich uit over de prejudiciële vraag die betrekking heeft op de bestaanbaarheid van oud artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet, in zoverre zij het verkrijgen van het voordeel van gezinshereniging afhankelijk maakt van de verplichting voor de ouder van een Belgisch kind om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zonder tempering, terwijl die vereiste niet wordt opgelegd aan de andere familieleden van een Belg, noch aan de ouders van een Europees kind of van een kind dat onderdaan is van een derde Staat (overweging B.3).

Het Hof vergelijkt de situatie van de ouder van een Belgisch kind met de situatie van de andere familieleden. Aangezien volgens de Ministerraad alle beoogde categorieën van personen een geldig identiteitsdocument dienen voor te leggen om gezinshereniging te kunnen genieten, gaat het Hof over tot het onderzoek van de vereiste van het voorleggen van een geldig identiteitsdocument voor elke in de prejudiciële vraag beoogde categorie van personen.

Het Grondwettelijk Hof concludeert uit deze analyse dat “En ce qui concerne la différence de traitement par rapport aux autres catégories d'étrangers, la partie requérante relève que, contrairement à la disposition en cause, les articles 9bis, 10, 40 et 40bis de la loi du 15 décembre 1980 n'imposent pas la présentation d'un document d'identité en cours de validité. Premièrement, l'article 40bis permet au citoyen de l'Union

européenne ayant exercé son droit à la libre circulation qui souhaite obtenir le regroupement familial avec les membres de sa famille de prouver sa qualité de bénéficiaire de ce droit par d'autres moyens qu'un document d'identité en cours de validité. Ce système découle de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne portant sur la directive 73/148/CEE du Conseil du 21 mai 1973 « relative à la suppression des restrictions au déplacement et au séjour des ressortissants des États membres à l'intérieur de la Communauté en matière d'établissement et de prestation de services » (ci-après : la directive 73/148/CEE), en particulier des arrêts du 25 juillet 2002 en cause de BRAX contre État belge (C-459/99, ECLI:EU:C:2002:461) et du 17 février 2005 en cause de Salah Oulane contre Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (C-215/03, ECLI:EU:C:2005:95). Deuxièmement, l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980 n'exige pas non plus la production d'un passeport en cours de validité, conformément à la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 « relative au droit au regroupement familial » (ci-après : la directive 2003/86/CE). Troisièmement, l'article 9bis, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 requiert, en ce qui concerne les régularisations humanitaires, la production d'un document d'identité, sans toutefois exiger que ce document soit en cours de validité.

La partie requérante devant la juridiction a quo affirme que les travaux préparatoires de la disposition en cause se limitent à préciser qu'il a été décidé de traiter moins favorablement les membres de la famille de Belges que les membres de la famille d'autres citoyens de l'Union européenne, sans expliquer pourquoi seuls certains membres de la famille de Belges sont traités plus défavorablement ni pourquoi les conditions du regroupement familial dans le cas d'un enfant mineur belge sont plus strictes que celles du regroupement familial entre ressortissants de pays tiers, ni encore pourquoi l'obligation pour un enfant belge d'apporter la preuve d'identité exigée est plus stricte que l'obligation imposée au ressortissant d'un pays tiers qui demande la faveur d'une régularisation humanitaire. Selon la partie requérante devant la juridiction a quo, la disposition en cause n'applique pas les principes du droit de l'Union européenne tels qu'ils ressortent de l'article 20 du TFUE, de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 « relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE » (ci-après : la directive 2004/38/CE), qui a remplacé la directive 73/148/CEE, et de la directive 2003/86/CE.

Partant, les différences de traitement par rapport aux autres membres de la famille de Belges et par rapport aux membres de la famille de ressortissants d'États tiers sont discriminatoires, d'autant que la disposition en cause vise à protéger l'intérêt supérieur de l'enfant. Il en va de même en ce qui concerne la différence de traitement résultant du régime de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Celui-ci consiste en une faveur et non en un véritable droit, exercé par les parents autorisés, de séjour pour les enfants reconnus comme réfugiés. À cet égard, le parent d'un enfant belge dont le passeport est périmé est moins bien traité que le bénéficiaire de la faveur visée à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ce qui est discriminatoire.

Het Hof concludeert dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet omwille van de volgende overweging :

« In die context ziet het Hof niet in in welk opzicht de doelstellingen die de wetgever nastreefde bij de aanneming van de wet van 8 juli 2011, de in het geding zijnde maatregel kunnen rechtvaardigen.

Die maatregel brengt onevenredige gevolgen met zich mee ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van personen die, zoals de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege, hun identiteit en de afstammingsband met andere middelen kunnen aantonen, terwijl andere procedures van de wet van 15 december 1980 voorzien in alternatieven voor de verplichting om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, zowel jegens de andere familieleden van een Belg als jegens de bloedverwanten in opgaande lijn van andere categorieën van kinderen die het recht op gezinshereniging openen. Die afwezigheid van alternatieven laat evenmin toe rekening te houden met het hogere belang van het Belgische kind dat het recht op gezinshereniging opent » (B.12.2.) (wij onderlijnen).

Deze redenering moet worden toegepast op huidig artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, aangezien dit artikel ook voorziet in de voorwaarde om een geldig identiteitsdocument neer te leggen, zonder enige tempering, terwijl deze tempering wel bestaat voor de andere familieleden.

De neerlegging van "alternatieve bewijzen" om de identiteit te staven, wordt, voor alle overige categorieën van gezinshereniging met statische Belgen, geregeld door de volgende wetsbepalingen, waardoor deze artikelen ook geacht kunnen worden toepassing te krijgen, sinds het arrest van 21 november 2024, op onderhavig geval :

De in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 bedoelde andere familieleden van een Belg zijn “de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen ».

Met toepassing van artikel 40bis, §3 en 4, van de wet van 15 december 1980 genieten de voormelde familieleden een gezinshereniging mits de in artikel 41, § 1 en 2, vastgestelde voorwaarden in acht worden genomen.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit bepaalt :

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

(...)”.

Artikel 41, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet” (wij onderlijnen).

In beginsel, moet de betrokkene dus een geldig paspoort neerleggen dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum. Maar bij het ontbreken van deze documenten, kan de betrokkene ook andere documenten neerleggen die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Artikel 47, §1 van het vreemdelingenbesluit verduidelijkt wat onder deze “andere documenten” kan worden verstaan.

Uw Raad heeft reeds de mogelijkheid gehad om, in een arrest nr. 65 220 van 29 juli 2011, te verduidelijken wat volgt :

« Quant à l'exigence de la production d'un passeport valable, le Conseil rappelle qu'aux termes de l'article 41, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, les membres de la famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas porteurs des documents requis en vertu de l'article 2 de la même loi – notamment un passeport en cours de validité - peuvent prouver par d'autres moyens leur qualité de bénéficiaires du droit de séjourner et de circuler librement sur le territoire des Etats membres de l'Union, ce qu'en l'occurrence, les requérants ont tenté de faire par la production d'un passeport, établi au nom de l'enfant au nom duquel ils agissent et dont la durée de validité était expirée ».

(Vrije vertaling : Wat betreft de vereiste om een geldig paspoort voor te leggen, herinnert de Raad eraan dat op grond van artikel 41, paragraaf 2, van de wet van 15 december 1980, de familieleden van een burger van de Unie die niet in het bezit zijn van de op grond van artikel 41, paragraaf 2, van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten volgens artikel 2 van dezelfde wet – in het bijzonder een geldig paspoort – op andere manieren kunnen bewijzen dat zij begunstigden zijn van het recht om vrij te verblijven en zich vrij te verplaatsen op het grondgebied van de lidstaten van de Unie, wat de verzoekers in dit geval probeerden te

doen door een paspoort over te leggen dat is afgegeven op naam van het kind op wiens naam zij handelen en waarvan de geldigheidsduur is verstreken).

Noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch artikel 40bis, 40 ter en 41, §2, van de vreemdelingenwet, noch artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepalen dat de betrokkene eerst moet aantonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een geldig paspoort neer te leggen, alvorens dat hij door middel van "andere documenten" moet kunnen bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Ook het recente arrest nr. 131/2024 van het Grondwettelijke Hof maakt geen gewag van dergelijke voorwaarde.

Door te stellen dat verzoeker eventueel eerst zou moeten bewijzen dat hij "zich in de onmogelijkheid bevindt om een paspoort te verkrijgen bij de Afghaanse autoriteiten", voegt de tegenpartij een bijkomende voorwaarde toe die noch in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit is voorzien.

Artikel 47, §1 van het vreemdelingenbesluit bepaalt op expliciete wijze dat een familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, zijn identiteit kan staven door middel van een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart.

Verzoeker legt een geldige Afghaanse identiteitskaart ("Tezkira") neer om zijn identiteit te bewijzen.

De tegenpartij, door te menen dat verzoeker geen identiteitsbewijs neerlegt, zoals voorzien in de vreemdelingenwet en in het vreemdelingenbesluit, schendt dan ook artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° en artikel 41, §2 van de wet van 15 december 1980 alsook artikel 47, §1 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

2. Tweede stuk : schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° en artikel 41, §2 van de wet van 15 december 1980, van artikel 47 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid

De beginselen van redelijkheid en evenredigheid worden als volgt omschreven door de Federale ombudsman :

"De administratie moet gepaste en billijke beslissingen nemen die in een redelijke verhouding staan tot de feiten.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. De beslissing van de administratie wordt als onredelijk beschouwd, wanneer ze niet heeft gehandeld zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige ambtenaar in dezelfde omstandigheden zou doen.

In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds.

Wanneer de burger in een onbillijke situatie terechtkomt als gevolg van een administratieve regel of praktijk, moet de administratie alles in het werk stellen om dit te verhelpen. De gelijke behandeling van alle burgers in gelijke omstandigheden moet ook in dat geval worden gevrijwaard en machtsoverschrijding moet worden vermeden".

Het beginsel van zorgvuldigheid wordt als volgt omschreven door de Federale ombudsman :

"Iedere administratie moet op zorgvuldige wijze handelen en beslissen.. Dit veronderstelt eerst en vooral dat de administratie voldoende informatie inwint om met kennis van zaken beslissingen te nemen. De administratie moet beschikken over alle juridische en feitelijke gegevens die voor de beslissing noodzakelijk zijn.

Bij de totstandkoming van haar beslissing moet de administratie zich baseren op controleerbare feiten, rekening houden met de toepasselijke bepalingen en alle pertinente elementen van het dossier, en alles wat daaraan niet beantwoordt buiten beschouwing laten.

Het voorzorgsbeginsel maakt integraal deel uit van de zorgvuldigheidsplicht" (wij onderlijnen).

De verzoekende partij preciseert dat hij alternatieve bewijzen dan een geldig identiteitsdocument moet kunnen neerleggen om zijn identiteit te staven. Om dit te stellen, baseert de verzoeker zich op het arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024 van het Grondwettelijk Hof (zie supra).

In casu meent de tegenpartij desondanks dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont. De redenering van de tegenpartij schendt artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° en artikel 41, §2 van de wet van 15 december 1980, artikel 47 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid omwille van de volgende redenen :

Ten eerste, meent de tegenpartij dat verzoekster "Met betrekking tot de voorgelegde tazkara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Er dient opgemerkt te worden dat een tazkara kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reisdocument. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen. (...) Het attest van de ambassade d.d. 04.07.2023 stelt enkel dat online aanvragen van documenten waaronder paspoorten tot nader order geschorst zijn. Betrokkene zijn asielaanvragen zijn keer op keer afgewezen; niets belet betrokkene aldus om terug te reizen opdat hij aan de documentaire voorwaarden kan voldoen die vereist zijn bij onderhavige aanvraag.". Op basis van het arrest van het Grondwettelijk Hof n°131/2024 en de voormelde wetsartikelen moet verzoeker echter helemaal geen bewijs leveren van zijn pogingen om een geldig identiteitsdocument te bekomen. Hij kan haar identiteit staven op basis van andere bewijzen dan een geldig identiteitsdocument, en moet niet uitleggen waarom hij in de onmogelijkheid verkeert om een geldig identiteitsdocument neer te leggen.

Door het tegenovergestelde te menen, schendt de tegenpartij de voornoemde wetsartikelen alsook de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid.

Hoe dan ook, blijkt duidelijk uit de verschillende elementen van het dossier dat verzoeker geen geldig paspoort kan en zal neerleggen :

Verzoeker dient de aanvraag tot verblijfsvergunning in in België omwille van buitengewone maar evidente omstandigheden die gelinkt zijn aan zijn asielmotieven.

Hij koestert een vrees voor de Taliban omwille van verschillende redenen die de terugkeer in Afghanistan om huidige aanvraag in te dienen, onmogelijk maakt.

Verzoeker haalde immers bij het indienen van zijn asielaanvraag aan dat zijn broer F. (...) voor de Taliban had gewerkt en het land uiteindelijk moest verlaten omwille van voorgaande overheidsgezinde contacten.

Ook de jongere broer van verzoeker, A. (...), heeft in de periode van de machtsovername voor de Taliban gewerkt.

Hij voegde hieraan toe tijdens het persoonlijk onderhoud dat C. (...) (een voormalige klasgenoot die deputy van het politiehooft of één van de lokale politiezone in de wijk is), ondertussen verzoeker zelf en zijn gezin bedreigde omwille van politieke uitspraken vanwege verzoeker op sociale media (Facebook).

Er dient te worden opgemerkt dat het gezin van verzoeker verschillende gevaarlijke banden vertoont met de Taliban omwille van de activiteiten van zijn twee broers, F. (...) en A. (...). Ook C. (...) begon einde 2021 te werken als adjunct van de commandani binnen de Taliban.

A. (...) verliet het land omdat hij spijt kreeg van deze samenwerking.

De naaste omgeving en familiecontext van verzoeker vertoont dus duidelijk nabije contacten met de Taliban, terroristische gewapende groepering, niet altijd in de positieve zin omdat een deel van zijn familieleden voor de Taliban op de vlucht is geslaan (F. (...) en A. (...)), waardoor verzoeker, als rechtstreeks familielid een deriverend gevaar loopt.

Hoe dan ook, verzoeker verblijft sinds 2015 in België en heeft een duidelijke publieke opinie die radicaal ingaat tegen de Taliban. Hij is perfect op de hoogte van de machtsovername en de context die hiermee te paas gaat en aarzelde niet om sinds enige tijd op sociale media duidelijke standpunten te delen, door bv. zijn sympathie voor de National Resistance te getuigen of Belgische partijen (PVDA) te steunen in hun acties.

Het simpele bestaan van zijn politieke overtuiging en enige openbare publicatie hiervan (ook al zou dit beperkt zijn tot België) is reeds voldoende om een vrees tot vervolging te staven gezien de huidige situatie in Afghanistan.

Verzoeker kon in het kader van zijn asielprocedure duidelijk het gevaar en de repercussies van een dergelijke houding aantonen en vertelde doorleefd hoe C. (...) zijn gezin opzocht en hemzelf alsook zijn familieleden bedreigde.

Het is nu potentieel geweten (door zijn gezin, maar ook naasten en mogelijks meerdere dorpingen en/of machtspersonen) dat verzoeker een dergelijke publieke (onpopulaire en zelfs gevaarlijke) mening handhaaft. Deze laatste plaatst zich hierdoor in een zeer gevaarlijke positie rekening houdend met de recente machtsovername.

Het risico dat verzoeker loopt omwille van zijn politieke overtuiging zal nog meer worden benadrukt door het feit dat hij jarenlang spendeerde in Europa en mogelijks hierdoor werd beïnvloedt en een Westerse gedachtegang verkreeg.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten einde 2013 en begin 2015 en verblijft sindsdien onafgebroken bijna zeven jaar in Europa. Dit gunde hem duidelijk de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Het lijkt echter duidelijk op basis van de elementen in het dossier dat verzoeker nooit een paspoort of een "reisdocument (...) waarmee betrokkene internationaal kan reizen" door de Afghaanse autoriteiten zal kunnen neerleggen, omdat hij gewoonweg niet kan richten tot zijn nationale autoriteiten om een geldig paspoort te verkrijgen.

De tegenpartij schendt de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid.

Ten tweede, gaat de tegenpartij helemaal voorbij aan het feit dat verzoeker zijn identiteit niet enkel op basis van een Tezkira bewijst, maar ook op basis van andere documenten :

- Een afschrift van zijn geboorteakte, met vertaling en legalisatie, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 4 juli 2023,
- Een Nationaliteitsattest, met vertaling en legalisatie, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel,

De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze over tot een daadwerkelijk en globaal onderzoek van de overige identiteitsdocumenten die door verzoeker werden voorgelegd. Zij beperkt zich ertoe om, wat betreft de geboorteakte, te stellen dat "geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen" en dat, zelfs indien deze als een begin van bewijs zou kunnen worden aanvaard, zij niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 41, § 2, van de wet van 15 december 1980, aangezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Een dergelijke motivering is bijzonder tekenend voor een buitensporig restrictieve en foutieve interpretatie van de toepasselijke wetgeving. Immers, artikel 40ter, § 2, tweede lid, 3°, spreekt uitdrukkelijk over het voorleggen van een "identiteitsdocument" en niet uitsluitend over een paspoort of een internationaal reisdocument.

Door het onderzoek van de voorgelegde stukken aldus te herleiden tot de loutere vraag of zij al dan niet als reisdocument kunnen worden beschouwd, en door hun bewijskracht inzake de vaststelling van de identiteit a priori te ontkennen, miskent de verwerende partij de draagwijdte van voormelde wetsebepaling en schendt zij de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de beginselen van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid.

Ten derde, legt de tegenpartij in de bestreden beslissing helemaal niet uit waarom er getwijfeld zou moeten worden aan de identiteit van verzoeker. Verzoeker is naar Europa gereisd en heeft nooit frauduleuze gegevens gebruikt, noch frauduleuze verklaringen afgelegd.

Verzoeker heeft verschillende identiteitsdocumenten neergelegd om zij identiteit te staven, o.a. een afschrift van zijn geboorteakte, met vertaling en legalisatie, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 4 juli 2023.

De tegenpartij blijft in het gebreke uit te leggen waarom er getwijfeld zou moeten worden aan de identiteit van verzoeker. Zijn identiteit staat overigens op basis van de voorgaande elementen vast.

Aangezien verzoeker, bij gebrek aan een paspoort, zijn identiteit kan bewijzen door de neerlegging van andere documenten, wat zij ook gedaan heeft, en aangezien de identiteit van verzoeker niet op serieuze wijze kan betwist worden door de tegenpartij, schendt de tegenpartij artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° en artikel 41, §2 van de wet van 15 december 1980, van artikel 47 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, evenredigheid en zorgvuldigheid.

3. Derde stuk : schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 3°, artikel 41, §2 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van artikel 47 en artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Artikel 2 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur bepaalt dat :

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur bepaalt dat :

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

De bepalingen betreffende de formele motiveringsplicht van de administratie vereisen niet alleen dat administratieve beslissingen voldoende gemotiveerd zijn, maar ook dat ze afdoende gemotiveerd zijn.

De beslissing van de administratie moet de burger met name in staat stellen de redenering van de administratie te begrijpen en moet rekening houden met alle elementen en argumenten van de zaak. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in haar geheel en hier op antwoorden op een gepaste wijze zodat de verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen :

Uw Raad heeft reeds uitgelegd dat het noodzakelijk was dat *“la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet »* (RvV, nr. 100 300 van 29 maart 2013 – vrije vertaling : *« de beslissing moet de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig weergeven, zodat de ontvanger van de beslissing de rechtvaardigingen ervan kan begrijpen en, in voorkomend geval, hij in het kader van een beroep de beslissing kan aanvechten en, de bevoegde rechtbank zijn controle hiervanover kan uitoefenen »*), en ook Uw Raad heeft ook al beslist wat volgt : *“en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle”*(RvV, nr. 95 594 van 22 januari 2013 – vrije vertaling : *Door zich niet uit te spreken over de inhoud van de verschillende hierboven genoemde elementen, is verweerder tekortgeschoten in zijn formele motiveringsplicht*).

In casu, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met verschillende elementen van het dossier en dat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende is :

- De tegenpartij spreekt over het ontbrekend paspoort, maar rept met geen woord over de andere identiteitsdocumenten in het dossier, die de identiteit van verzoeker bewijzen (Tezkira, geboorteakte, nationaliteitsattest). Dit is des te opmerkelijk dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° spreekt over een *“identiteitsdocument”* en niet perse een *“paspoort”*.

Door deze documenten niet eens te vermelden, terwijl zij ook de identiteit van verzoeker bewijzen, schendt de tegenpartij haar uitdrukkelijke motiveringsplicht.

- De tegenpartij blijft in het gebreke uit te leggen waarom er getwijfeld zou moeten worden aan de identiteit van verzoeker, terwijl haar identiteit op basis van verschillende elementen vaststaat en de identiteit van verzoeker door verschillende Afghaanse en Belgische autoriteiten reeds grondig geverifieerd werd. Verzoeker heeft nooit leugenachtige verklaringen afgelegd over zijn identiteit. Verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om te begrijpen waarom er getwijfeld zou moeten worden aan haar identiteit.

De tegenpartij schendt ook in dit opzicht haar uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Op basis van de voorgaande elementen, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij artikel 40ter, §2, tweede lid, 3°, artikel 41, §2 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikel 47 en artikel 52, §2, 1° van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

5. Vijfde stuk : : [...]

6. Zesde stuk : : [...]"

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt op het verzoekschrift:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 4 en 7 van het EU-Handvest, van de artikelen 3, 16 en 19.1 van het IVRK, van artikel 20 VWUE, van artikel 22 van de Grondwet.

Tevens haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° Vw., van artikel 41, §2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 43, 47, §1, en 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekende partij haalt tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij stelt dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd waaruit zijn identiteit blijkt. Hij verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 131/2024 van 21 november 2024 en meent dat de gestelde wettelijke identiteitsvoorwaarde in strijd is met de Grondwet.

Verzoeker haalt ook aan dat van hem niet kan verwacht worden terug te keren naar Afghanistan, gelet op de onveiligheid aldaar.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen

waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

Verzoeker maakte bij zijn aanvraag een tazkara-certificaat over en een geboorteakte.

In de bestreden beslissing werd dienaangaande niet kennelijk geoordeeld als volgt:

Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ter staving van zijn identiteit volgende documenten voor:

- tazkara-certificaat, afgeleverd door de centrale Afghaanse autoriteiten dd. 07.05.2015
- geboorteakte, voorzien van een foto en afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel dd. 04.07.2023

Met betrekking tot de voorgelegde tazkara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Er dient opgemerkt te worden dat een tazkara kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte geen identiteitsbewijs is. Voor zover deze geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Verzoekende partij kan niet betwisten dat zij geen geldig Afghaans reispaspoort heeft voorgelegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in de bestreden beslissing wel toegelicht waarom het tazkara-certificaat niet aanvaard wordt als internationaal reispaspoort.

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 47 van het vreemdelingenbesluit hem zou toelaten om enig ander bewijs van de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene te gebruiken, gaat zij er evenwel aan voorbij dat artikel 47 van het vreemdelingenbesluit enkel betrekking heeft op situaties aan de grens en dus de binnenkomst op het grondgebied van burgers van de Unie, terwijl de verzoekende partij een derdelander is die zich reeds op het Belgische grondgebied bevindt. De toegang tot het grondgebied en het verblijf zijn onderscheiden aspecten waarop verschillende regelgevingen van toepassing zijn. De verzoekende partij kan zich derhalve niet op de uitzonderingsbepaling van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit beroepen (zie in dat opzicht het arrest van de RvV nr. 321 511 van 12 februari 2025)

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 131/2024 van 21 november 2024 dient opgemerkt dat dit arrest betrekking had op de situatie van een aanvraag tot gezinshereniging van een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische minderjarige.

Evenwel is het "hoger belang van het kind" in casu niet aan de orde. Verzoeker kan dan niet refereren naar dit arrest om te stellen dat de opgelegde identiteitsvoorwaarde in zijn geval onwettig zou zijn.

Wat de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt dat dit verdragsartikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

De Belgische asielinstanties hebben in casu een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het herkomstland en er werd geoordeeld dat een vrees voor een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het herkomstland niet gegrond is.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet gegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit. Hij citeert beide bepalingen en erkent dat in beginsel de betrokkene een geldig paspoort moet neerleggen dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum. Verzoeker betoogt dat bij het ontbreken van deze documenten de betrokkene ook andere documenten kan neerleggen die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Verzoeker benadrukt dat hij een geldige Afghaanse identiteitskaart ('tezkira') neerlegde om zijn identiteit te bewijzen. Verzoeker betoogt dat verweerder artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit schendt door te menen dat verzoeker geen identiteitsbewijs neerlegde.

3.3.2. In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 20 mei 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van V.L., die de Belgische nationaliteit heeft. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker houdt in zijn verzoekschrift ook niet voor, dat V.L. gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer. V.L. is een zogenaamde statische Belg.

Op 19 november 2025 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

De Raad leest in de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.”

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (B.S. 8 augustus 2025) luidt als volgt:

“§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde

termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van V.L., die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 20 mei 2025. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 20 mei 2025 als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt - zowel op het moment van verzoekers aanvraag als op het moment van het nemen van de bestreden beslissing - als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. (...)

§ 4. (...)"

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het "artikel 41, tweede lid" van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

"De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht."

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid vervangen.

Bij artikel 13 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden de verwijzingen naar "Verordening (EG) nr. 539/2001" vervangen door "Verordening (EU) 2018/1806" (B.S. 9 juli 2019).

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt sindsdien als volgt:

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet moet het dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. De Raad wijst er daarbij wel op dat, zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, er in alle geval wel sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde als volgt motiveert over de door verzoeker voorgelegde stukken:

"Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ter staving van zijn identiteit volgende documenten voor:

- *tazkara-certificaat, afgeleverd door de centrale Afghaanse autoriteiten dd. 07.05.2015*
- *geboorteakte, voorzien van een foto en afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel dd. 04.07.2023*

Met betrekking tot de voorgelegde tazkara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Er dient opgemerkt te worden dat een tazkara kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de

wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte geen identiteitsbewijs is. Voor zover deze geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Artikel 41, §2 laat er geen twijfel over bestaan van wat in artikel 40ter bedoeld wordt met een geldig identiteitsbewijs. Betrokkene hoort een geldig paspoort voor te leggen. Enkel voor toegang voor EU-burgers en hun gezinsleden kunnen andere bewijzen worden voorgelegd (zie daartoe artikel 46 van het KB van 8.10.1981). Dit is echter niet voorzien indien het om het aanvragen van verblijf gaat. Het attest van de ambassade dd. 04.07.2023 stelt enkel dat online aanvragen van documenten waaronder paspoorten tot nader order geschorst zijn. Betrokkene zijn asielaanvragen zijn keer op keer afgewezen; niets belet betrokkene aldus om terug te reizen opdat hij aan de documentaire voorwaarden kan voldoen die vereist zijn bij onderhavige aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

In tegenstelling tot wat in de motieven van de bestreden beslissing staat volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen niet op absolute wijze dat een geldig paspoort is vereist.

Uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. De Raad wijst er daarbij wel op dat, zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, er in alle geval wel sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

Inzake artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit merkt de Raad nog op dat deze bepaling gaat over “de burger van de Unie” zelf en niet over de familieleden van de burger van de Unie.

Wat betreft het voorgelegde taskaracertificaat van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de voorgelegde taskara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Er dient opgemerkt te worden dat een taskara kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.”

In se kan de Raad volgen dat een taskara een nationale identiteitskaart is en geen internationaal reispaspoort. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet kan de Raad evenwel niet volgen dat dergelijk document niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel en alleen omdat het geen reisdocument betreft waarmee verzoeker internationaal kan reizen.

Verder leest de Raad in de bestreden beslissing nog: “Met betrekking tot de voorgelegde taskara dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde.” Dit betreft een loutere vaststelling. Uit deze loutere vaststelling zonder verdere motivering valt niet af te leiden dat de gemachtigde van oordeel zou zijn dat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker niet zou vaststaan.

Een schending van artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. In essentie citeert verweerder de wettelijke bepalingen en de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder laat nog gelden dat verzoeker niet kan betwisten dat hij geen geldig Afghaans reispaspoort heeft voorgelegd. Dit staat inderdaad buiten betwisting. Verweerder werpt nog op dat in de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel wordt toegelicht waarom het taskaracertificaat niet kan worden aanvaard als een internationaal reispaspoort. De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing inderdaad heeft gemotiveerd waarom het voorgelegde taskaracertificaat van verzoeker niet wordt aanvaard, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing evenwel in strijd met artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit en artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder licht nog toe

waarom hij meent dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet geschonden werd, de Raad heeft evenwel geen schending van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU